

eningen vilde udvikle sig, at tillade, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler anbragtes i dens Obligationer (Rigsdagstidende 1881—82, Tillæg B. Sp. 5—12). Vel blev dette Ændringsforslag forkastet i Landstinget, men under Lovforslagets Behandling i Folketinget blev det genoptaget med den af Landstingsudvalget givne Begrundelse, hvorefter Lovforslaget saavel af Folketinget som senere af Landstinget blev vedtaget uden den nævnte Bemyndigelse for Regeringen. Kreditforeningen af Grundejere i Kjøbenhavn og Omegn har saaledes maattet virke uden den omhandlede Begunstigelse, hvilket stedse har været følt som et betydeligt Savn.

Direktionen for Kreditforeningen har derfor i et til Ministeriet indkommet Andragende anholdt om, at der maatte søges tilvejebragt fornøden Hjemmel for Regeringen til at meddele Foreningen en almindelig Tilladelse til, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler kunne anbringes i Foreningens Obligationer, og har i saa Henseende henvist til, at Grunden til, at denne Begunstigelse i sin Tid blev nægtet, nemlig at man følte sig uvis om, hvorledes Foreningen vilde udvikle sig, formentlig nu maa siges at være bortfalden. Til Støtte herfor har Direktionen fremhævet, at Kreditforeningen indtil Udgangen af Regnskabsaaaret 1900 i alt har udlaant ca. 79 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., uden at der herved er lidt noget som helst Kapitaltab, idet Foreningen i nævnte Tidsrum ikkun har maattet overtage 2 mindre Panter, der begge ere realiserede uden Tab af Kapital; det er derhos oplyst, at Foreningens Reservefond den 31te December 1900 udgjorde 2,149,612 Kr., medens Kasseobligationsskylden androg 52,780,800 Kr., samt at Revisorerne ved Foreningen have erklæret Størrelsen

af Reservefonden for at være aldeles betryggende. Efter det saaledes oplyste, og efter hvad der i det hele foreligger angaaende Kreditforeningens Virksomhed, maa man holde for, at Foreningens Status er fuldt ud tilfredsstillende, og at Størrelsen af Foreningens Reservefond under Hensyn til den udlaante Kapital maa anses for aldeles betryggende, og det er da ogsaa Ministeriet bekendt, at Kreditforeningens Obligationer i stigende Grad ere blevne anvendte til Kapitalanlæg, og at Tilliden til disse, som ogsaa udtrykt i den paa Obligationerne noterede Kurs, efterhaanden er kommen paa Højde med Tilliden til de andre af Landets bedste og mest ansete Kreditforeninger udstedte Obligationer. Der er derfor efter Ministeriets Formening ikke i Kreditforeningens Virkemaade og hele Stilling nogen virkelig Grund til vedblivende at nægte Foreningen den Begunstigelse, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler kunne anbringes i dens Obligationer, saa meget mindre som det er oplyst, at disse allerede i et ikke ringe Omfang ere blevne anvendte til Anbringelse af umyndiges Midler efter forud indhentet Samtykke fra Justitsministeriet, samt at bemeldte Ministerium altid i foreliggende Tilfælde har meddelt Tilladelse til, at Lens, Stamhuses og Fideikommissers samt de under offentlig Bestyrelse eller offentligt Tilsyn staaende Stiftelsers og Legaters Midler maatte anbringes i de af Foreningen udstedte Obligationer. Nødvendigheden af et saadant forudgaaende Samtykke i hvert enkelt Tilfælde er imidlertid ikke blot til Besvær for alle vedkommende Parter, men maa ogsaa antages ofte at afholde Bestyrere af slige Midler fra at anbringe disse i Foreningens Obligationer.